

① Een 'Awakwa', een huisje ter ere van de voorvaderen en naamgevers van de verschillende 'Namgis clans. Er staan er vijf langs de kade van Alert Bay. Deze Awakwa eert de clan van 'T'sit'salwalagame' (*the famous one*), de eerste mens; de totem stelt Namxelayu voor, een zeemonster.

..... woensdag 15 mei 2019

HAPPY DAYS

.....

65

Ik vermoed dat ik de enige ben in Alert Bay die zijn deuren op slot doet. Volgens de dame van de VVV, Rhonda, wonen hier zo'n twaalfhonderd mensen en voor zover ik kan zien, groeten ze elkaar allemaal.

Mij ook. Wandelaars zeggen gedag, en een glimlach nodigt uit tot een zwaai vanuit elke auto die voorbij rijdt.

Er rijden best veel auto's hier. Mooie, goed onderhouden auto's. Ik zie geen armoede, ondanks de vervallen indruk die het dorp in eerste instantie maakte. Vanaf de kade loopt het dorp steil omhoog (vandaar waarschijnlijk die vele auto's ondanks de korte afstanden) en vanaf daar heb ik eigenlijk alleen maar goed onderhouden huizen gezien.

Ik denk dat de houten panden langs de kade gewoon veel te lijden hebben van de zeewind. Rhonda zegt dat het hier drie op de vier dagen regent. Dat zal ook niet meehelpen. Maar vandaag scheen de zon.

Er is niet veel te doen. Ik merk dat ik dat heerlijk vind: geen *Fear Of Missing Out*. De walvissen komen pas vanaf juni zover noordelijk en de grizzlytour was zó exorbitant duur (want je gaat met een boot naar het Grizzly Rainforest op het vasteland en logeert dan drie dagen in een hide-out) dat ik dat spontaan uit m'n hoofd heb gezet. Ik heb tenslotte al zwarte beren gezien.

Het eilandje is schilderachtig mooi en de adelaars vliegen je hier letterlijk om de oren. Het is de tijd dat de jongen uitvliegen, dus de ouders hebben het druk met vliegles.

Bald Eagles krijgen pas na vijf jaar hun zwart-witte verendek; de jongen zijn even groot als hun ouders, maar hebben een bruin camouflagepatroon. Het is dus makkelijk te zien wat ze aan het doen zijn.

Ze scheren net boven de elektriciteitspalen langs, dus hoe hoog is dat? Een meter of vijf, zes? Ze gaan te snel om een foto te maken – en trouwens, dan lijken ze toch verder weg dan ze echt zijn.

Ik heb vandaag een wandeling gemaakt rond en door een ooit per ongeluk aangelegd moeras. De cederbomen zijn er verdronken, maar andere planten kwamen in hun plaats en de vogels vinden het er geweldig. De mensen hebben er een loopbrug aangelegd en de plek **Gator Gardens** gedoopt. Toch mooi een toeristische attractie erbij.

Onderweg ernaartoe sprak een vrouw me aan vanuit haar tuin. Type *Ma Flodder*. Nog voor ik goed en wel iets terug kon zeggen, ging ze van start. Dat er hier geen pest te doen is, dat de mensen dom en onaardig zijn, dat het vreselijk is om arm te zijn en vast te zitten op een plek die je haat.

Dat ze kunstenaar is, maar niemand die haar werk koopt omdat 'alle toeristen voor de Native kunst komen' (*uhm, ja, nogal wiedes*).

Ik vroeg haar waarom ze hier dan was komen wonen. 'Omdat iemand die ze kende dacht dat ze het hier naar haar zin zou hebben. En het was goedkoop'. Ik vroeg haar waarom ze dan niet wegging. 'Ze kon niet rijden', zei ze.

Ik bedacht dat je redelijk stom moest zijn (ook al noemde ze zichzelf erg intelligent, ze had tenslotte in tegenstelling tot haar gehate burens een *degree*) om op zo'n afgelegen plek te gaan wonen, alleen omdat iemand anders het zegt en terwijl je geen manier hebt om er weer weg te komen.

Ik bedacht ook dat, als ze haar pyjamabroek zou verruilen voor iets fatsoenlijks en haar haar zou wassen, ze misschien wel achter de kassa van de **ShopRite** (de enige supermarkt hier, een soort enorme campingsupermarkt met koelcellen zonder verlichting) zou kunnen gaan zitten om genoeg geld te verdienen om hier weg te kunnen komen.

Maar ik zei het allemaal niet. Wat ze zei was zó in tegenspraak met mijn eigen tweedaagse ervaring dat ik er een beetje chagrijnig van werd. Ik dacht aan Terry-Lynn van de receptie met haar wijdopen grijze ogen en haar bloemenobsessie, die midden in een gesprek ineens opmerkt dat de hondsrozen in bloei staan en dat die zó lekker ruiken!

Ik dacht aan Rhonda van de VVV, die al vierentwintig jaar overduidelijk hetzelfde praatje afdraait maar dat met charme en enthousiasme doet. Aan al die 'Good mornings', 'Nice day, eh?'s en vriendelijke wuifjes.

Ik bedacht me dat ze eens een glimlach zou kunnen proberen. Misschien niet luidkeels haar burens dom moest noemen. Dat ze dan wat goodwill zou kunnen kweken.

Ik mompelde wat en probeerde de bak azijnzuur van me af te schudden terwijl ik door een prachtig per-ongeluk-moeras liep. Libelles zo groot als m'n hand. Kleine, grijsblauwe zwaluwen die zich al vliegend volvraten aan allerlei gevleugeld insectengrut. Raven die elkaar aan het dollen waren en de vreemdste capriolen uithaalden.

Soms pakt zo'n menselijke miskleun best oké uit.

Op de terugweg kwam ik een Franse fietser tegen die zijn doorweekte kampeerspullen en zijn te bleke torso in de zon aan het drogen was. Hij vertelde over zijn reis, ik over de mijne. Hij flirtte; ik was niet onder de indruk van zijn torso, noch van zijn fiets.

Een stukje verderop, onderweg naar de 'Namgis-kant van het dorp, begon een man spontaan te vertellen over de adelaars-

jongen, en hoe die een paar dagen geleden allemaal ineens uit kwamen vliegen – meteen naar het strand, want daar was eten – en toen op een rijtje beteuterd hadden zitten kijken omdat ze geen idee hadden van wat ze moesten doen.

Ik zag het voor me.

Ik liep door en bewonderde het **Big House**, waar de ceremonies gehouden worden en waar de hoogste totempaal ter wereld staat. Aan de overkant van de weg zat een 'Namgis man op zijn erf, te spelen met een grijs katje dat op Casper leek. Hij zag me kijken en sprak me aan. "Nice day, eh? You can come play with the cat, he loves attention."

Hij zag eruit als de tegenwoordige Graham Greene: een vriendelijke mensgeworden grizzly met een hoed op. Hij stelde zich voor als Laurence en terwijl het grijze katertje zich op mijn schoot nestelde en m'n vingers begon af te likken, vertelde hij honderd-uit. Over zijn eigen roadtrip naar Halifax, jaren geleden. Over de tentoonstelling van het U'mista Centre in het **Volkenkundig Museum** in Leiden (daar had Trevor ook iets over verteld), en dat hij daarheen had gemogen maar niet had gekund.

Over de katten, die geboren waren onder zijn veranda en die hij had gered van de raven. Dat hij nu kittens had en ik mocht er best eentje meenemen. Dat er soms wel veertig adelaars op zijn erf zaten, als hij zijn versgevangen zalm aan het roken was.

Ik vroeg hem naar de bittere vrouw.

"O, Miriam!"

"All bark, no bite. She had some misfortunes, but all self inflicted."
En, alsof hij me gerust wilde stellen: "**She has happy days, too.**"

Na een half uurtje op zijn erf, met het kroelende katertje, was ik het laatste spoortje azijn eindelijk kwijt. We namen hartelijk afscheid en ik kuierde terug door het avondzonnetje.

Met een 'Hello' hier en een wuifje daar.

..... donderdag 16 mei 2019

BREAKDOWN

"This is where they walked and swam
Hunted, danced and sang
Take a picture here
Take a souvenir
Cuyahoga
Cuyahoga, gone"

Ik ben vroeg vertrokken uit Alert Bay. De veerboot ging óf om half tien, óf om half één. En aangezien ik om tien uur al moest uitchecken, ben ik vroeg vertrokken.

Het plan was om twee uur te rijden naar **Campbell River** en dan de dag daarna nog eens twee uur naar Nanaimo, om vanaf daar de veerboot naar Vancouver te nemen. Of, als ik het in m'n bol kreeg, in één ruk door te rijden naar Nanaimo om nog eens een nachtje bij de vriendelijke Koreaan te logeren.

In die paar dagen ben ik gehecht geraakt aan Alert Bay. Ik zal het missen. Het was de eerste plek waar ik echt, van binnenuit, aperelaxed ben geweest.

"I've found a way to make you
I've found a way
A way to make you smile"